

Een vorig leven als Retrov de woudloper

Eerste druk, oktober 2012

© 2012 René Ofsen

Foto: Marlika Lodji, hypnotherapeute

ISBN: 978-90-484-2618-8

NUR: 341

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer

www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

René Ofsen

EEN VORIG LEVEN ALS

RETROV

DE WOULDLOPER

Ik vond het prima om naast mijn gewone werk paragnost te zijn.
Ik heb er niet om gevraagd, het overkwam me.
Als medium geloofde ik niet altijd alles.
Als ik maar even twijfelde, ging ik op onderzoek uit.
Een leven na de stoffelijke dood, eerdere levens, dat intrigeerde me.
Er was geen bewijs, hoewel ik herhaaldelijk contacten had met een
gids van de andere wereld.

Er zijn heel veel gevallen beschreven die door wetenschappers zijn
onderzocht en waarover ze totaal verbijsterd waren.
Een vorig leven of meerdere vorige levens. Hoe zit dat?
Ik vroeg het mijn begeleider, de entiteit die me vaak dingen toefluis-
terde.

Drie jaar later, net voordat ik insliep, stond hij in de kamer.
Hij knikte glimlachend en stak zijn hand naar mij uit.
Ik sloot mijn ogen.
In een flits waren we in een vorig leven.
Dat leven gleed als een snelle film voorbij en duurde vele nachten.

ZIEMA

De witte sneeuwuil was het enige levende wezen in het woud, vlakbij een inham van een onmetelijk meer.

Althans, zo leek het.

Ze zat stil op een tak hoog in een boom. Haar ogen gingen langzaam over het besneeuwde veld, op zoek naar een prooi.

Sneeuw daalde al uren lang neer op de toppen van de hoge, slanke bomen. Het uitgestrekte woud, met haar glooiende hellingen en ravijnen, werd al snel met een wit tapijt bedekt. Onder het gewicht van deze donzen deken bogen veel takken diep door.

De bevroren paden, poelen en krekens droegen de last gedwee.

De opkomende wind joeg hier en daar de sneeuw van de takken en liet het opstuiven tegen het golvende landschap.

Even maar was de wind uit het niets gekomen en was ook zo weer gaan liggen, alsof het besefte, dat de rust in dat deel van het woud op dat moment belangrijk was. De maagdelijke witte wereld lag er al snel vredig en onschuldig bij.

Het was ziema, winter.

Het Ladoga meer was stijf bevroren en de sneeuw tegen de boorden vormde een ijzige wal.

Op de gladde, blauw glinsterende ijsvlakte, waren sporen te zien van een slee, maar dat zou niet lang meer duren, omdat de vlokken uit de dicht bewolkte lucht maar bleven neerdalen.

Tussen het spoor lagen de uitwerpselen van paarden en soms werd het onderbroken door een geel urine spoor.

Niet meer dan 200 meter was het spoor te zien, want daarna verdween het in een soort mist dat het landschap over enkele uren helemaal in haar greep zou houden. Geen normaal mens waagde zich ver van huis, maar er waren natuurlijk altijd uitzonderingen.

Boven op een heuvel stond een slanke, mannelijke gestalte tegen een boom geleund. Hij was gekleed in een zwarte met bont gevoerde mantel en scheen te genieten van de stilte om hem heen.

De bontmuts had een iets andere kleur en zat losjes over zijn hoofd,

zodanig dat zijn oren de geluiden van het woud konden blijven opvangen.

Hij stond stil en kaarsrecht, waardoor het leek of hij een deel van de boom was geworden. Een passant zou hem niet in de gaten hebben gehad, omdat hij zich niet verroerde. Alleen zijn ogen dwaalden over het landschap en over het bevroren water.

Hij zag hoe de sneeuwuil naar beneden dook en met haar klauwen een wegrennend diertje te pakken kreeg. De man reageerde niet en keek hoe de uil daarna terug vloog.

Zijn katachtige lichaam verried een getraind leven in de natuur. De mondhoeken en de kaak leken van staal, terwijl ook zijn ogen een mengeling van hardheid en begrip schenen uit te stralen.

Gevreesd was hij onder de edelen van zijn streek en bemind door de armen en het armoedige klootjes volk.

Zoals hij daar stond, zou niets zijn ogen kunnen ontgaan, terwijl het net leek, alsof hij wat stond te suffen. Maar ondanks deze houding waren al zijn zintuigen gespits op de omgeving, omdat hij wist, dat in dit jaargetijde het gevaar van alle kanten kon komen.

Hij had geleerd alert te zijn, ondanks de zo vredig lijkende wereld om hem heen.

Een hongerige beer schuifelde en gleeed over de sneeuw, zoekend naar enig voedsel, de heuvel op. Normaal had zij diep onder de grond in een hol haar winterslaap moeten houden, maar op één of andere manier scheen haar ritme te zijn verstoord en had de honger haar op pad gestuurd.

Haar blikken dwaalden onrustig van links naar rechts en haar instinct vertelde dat ze niet alleen in het woud was. Ondanks dat haar geoefende ogen niets konden ontdekken, bleef ze waakzaam kijken en ruiken. Ze snoof de geur op van een levend wezen en ze kon al snel de richting bepalen waar het vandaan kwam. Het wezen zelf kon ze nog niet onderscheiden en ging daarom op haar achterpoten staan om te zien of er iets verderop aanwezig was.

De lichte bries, die plotseling opstak en haar reuk prikkelde, maakte haar onrustig. Het windje blies bevroren ijskristallen van de takken,

die daarna uitwaaierend alle kanten opstoven en enkelen raakten haar.

De man ontwaakte uit zijn overpeinzingen en streek snel wat sneeuw uit zijn gezicht.

DE WOULDLOPER

Hij stapte naar voren, draaide van de boom weg, om meteen als een standbeeld te blijven staan.

De beer schrok van de schaduw die zich van de boom had losgemaakt en de korte beweging die naar haar toe werd gemaakt.

Gewend aan gevaar, rekte ze zich helemaal uit en ging gelijk tot de aanval over. Haar klauwen waren als dodelijke wapens naar voren uitgestrekt.

Als een bliksemflits zo snel schoten twee handen uit de diepe zakken van de zwarte jas van de man, waarbij in één vloeiende beweging de zware bijl van achter zijn rug omhoog werd getrokken en met een daverende klap in de kop van de beer werd geplaat.

Die snelheid van handelen verried de echte woudloper en redde hem van een gruwelijke dood. Als hij niet zo snel was geweest dan hadden de berenklauwen hem tot op het bot opengereten.

Het bloed dat uit de gespleten kop kwam, spatte in honderden deeltjes uiteen en zette zich vast op zijn baard en gezicht. Een ieder zou verstijfd zijn blijven staan, maar de woudloper trok zich niets van het bloedbad aan en had zich zijdelings naar de grond geworpen.

Het dier, dat niets meer kon zien, bleef van plan haar aanvaller te doden. Zij wierp in een laatste poging om de man te verwonden, haar klauwen in de richting vanwaar zij de laatste waarneming had gedaan.

Het zenuwstelsel gaf echter geen normale signalen meer door en de berin sloeg met een harde dreun op de bevroren grond.

Het bloed gulpte uit haar gespleten kop en verspreidde zich langzaam over het witte tapijt. Even blikte de man op het dode lichaam neer en toen hij er van overtuigd was dat het dier dood was, knielde hij neer.

In zijn ogen lag verdriet te lezen.

Verdriet om het doden van een levend wezen en daarom drukte hij dan ook de oogleden van de beer dicht. De bloedspatten in zijn baard, gezicht en op zijn oren, stolden snel in de vrieskou, maar hij zelf had daar geen erg in.

Even later draaide hij zich om, keek naar eventueel ander gevaar,

maar toen hij die niet kon ontdekken, verwijderde hij zich van het ontzielde lichaam.

Enkele meters verder keek hij nog even achterom.

Een kort moment nog liet hij zijn blikken over het dode dier dwalen om daarna snel verder te lopen.

Het gestolde bloed had hem een bloeddorstig en wild uiterlijk gegeven. Gehard als hij was, was hij het incident na enkele minuten al weer vergeten en concentreerde zich op zijn moeizame weg door het woud.

Hij wist dat de natuur zijn werk zou doen en dat de ene haar dood, een ander, langer leven zou schenken. De beer zou al snel door wolven worden gevonden en wat overbleef zouden alleen botten zijn.

Aan de manier waarop de man zijn richting koos, kon je zien, dat hij een bepaald doel voor ogen had. Vaak keek hij één richting uit, maar niettemin waren zijn oren gespist op alle geluiden die in het woud voor kwamen en zelfs fluisteringen die een normaal mens niet kon horen.

Zijn ogen dwaalden al spiedend tussen de ranke boomstammen en laag struikgewas.

De soepele, haast tijgerachtige loop, gaven hem een onwezenlijk uiterlijk.

Er lag een zekere aristocratie in die rechte rug, het omhoog geheven hoofd en aan de manier waarop hij met zijn armen zwaaide kon je zien, dat niets hem in zijn voortbewegen kon stuiten.

Toen de lichte bries even later plotseling ging liggen en de stilte in het woud daardoor intenser leek, stopte hij abrupt. Snel keek hij in het rond, sloot daarna zijn ogen en liet de verborgen geluiden van het woud tot zich komen. Heel ver voor hem hoorde hij een lichte snik.

Het leek haast op het zachte knakken van een twijg, dat de sneeuw niet meer kon dragen. Maar de diepte van de intonatie van het geluid was voor hem het grote verschil tussen een brekende tak, het geluid van een dier of een uiting van een mens in nood.

Toen zijn oren en hersenen het geluid hadden gelokaliseerd en herkend, liep hij rustig verder.

Midden in het woud, tussen enorme bomen, die rondom een open veldje waren geschaard, stond een ruwe maar solide blokhut, met daarnaast een stevige uit dikke boomstammen bestaande stal. Een deel van de twee houten staldeuren stond open en hij zag dat er geen dier was gestald.

Uit de schoorsteen van de blokhut kringelde een miezerig sliertje rook. Zo te zien was de hitte van de rook niet intens, want de sneeuw rondom de provisorische schoorsteen was niet gesmolten.

Het moest al een tijd geleden zijn, dat er iemand de blokhut binnen was gegaan, want sneeuw lag haast een meter hoog tegen de deur.

Terwijl zijn ogen dit alles registreerden hoorde hij het lichte gejammer van een jonge vrouw. Daarna kwam een geruststellende maar indringende stem van een andere jonge vrouw.

Hij ploegde zich na de laatste pijnkreet, door de sneeuw, naar de hut.

Ondertussen vlogen zijn ogen waakzaam over het veld, beducht op gevaar, maar hij kon niets ontdekken. Hierdoor gerustgesteld legde hij voorzichtig, zonder geluid te maken, zijn hand op de houten klink.

Snel haalde hij de kleine bijl van achter zijn rug. In een ferme stap was hij binnen de hut en schopte de deur achter zich dicht. Zijn spieren waren tot het uiterste gespannen voor een eventuele aanval, want in het woud kon je van alles verwachten.

Voor de deur van de blokhut had hij zijn ogen enkele seconden stijf dicht geknepen, terwijl zijn oren gespannen elk geluid van de hele omgeving, aftasten. Hij had ze weer open gedaan op het moment dat de deur in het slot viel. Door deze strategische zet kon hij ogenblikkelijk alle aanwezige contouren in de hut waarnemen.

Als hij zo uit de hel verlichte omgeving naar binnen was gestapt, dan hadden zijn ogen seconden nodig gehad om de halfduistere zaken in de hut te kunnen beoordelen. Nu was dat niet nodig.